

По одному ковтку - найслабкішим

Василь Сухомлинський

Теплого червневого дня пішли діти до лісу. І сталося так, що тільки один Мишко взяв пляшку води, більше ніхто.

У лісі було жарко. Всім хотілося пити. Вчителька й каже:

— Треба берегти воду. Немає близько ні криниці, ні струмка. Будемо давати по одному ковтку — тільки найслабкішим. А сильні й витримані потерплять.

Поставили пляшку з водою в траві під дубом. Довго ходили в лісі, шукали квітку, про яку розповіла вчителька.

У цієї квітки блакитні пелюстки, як весняне небо, а в середині — золота краплинка, мов роса, освітлена сонцем. Знайшли одну-однісіньку квітку, жаль було її зривати...

Зібралися на галявині, слухали казку вчительки, а потім кожен розповідав свою. Пити хотілось усе дужче, але хіба міг хто наважитись підійти до пляшки?

Адже подумують: "ось найслабкіший". Всі трималися, терпіли. Про зоду ніхто не згадував.

Сонце схилилося над лісом. З яру повіяло прохолодою. Вже й додому пора. Всі рушили додому.

Мишко ніс пляшку води. Він запитав:

— Хто хоче пити?

Усі мовчали.